

Бедният си остава беден, а глупавият от глупостта си пати

Имало навремето двама братя. Те били много бедни, нищо си нямали. Единият от тях не бил с ума си. Всеки ден лудият оставал в къщи, а другият брат отивал да работи на богатшите. Днес, утре, така всеки ден... Връщал се вечер в къщи, носел брашно или каквото друго му давали чорбаджиите, но то едва стигало колкото да не умрат от глад. Един ден бедният отишъл в гората. Ослушал се той по едно време – едно дърво взело да скърца. Огледал

го той – старо дърво. Цъгър-цъгър. Прибрал се вечерта в къщи, но тъй като не бил изкарал нищо през деня двамата братя си легнали гладни. През нощта обаче, този, който бил ходил в гората сънувал странен сън – сънувал, че в корените на старото дърво е скрито злато. Скочил бързо той и въпреки, че още било нощ събудил лудия си брат и му рекъл:

– Ставай, да ходим бързо в гората. Сънувах, че в корените на старото дърво е скрито злато! Хайде, ще станем богати и никога вече няма да си лягаме гладни! Ставай да отидем да отсечем дървото.

Вдигнали се двамата бедняци и отишли в гората, изкоренили дървото и изкопали цял казан със злато. Умният брат казал на лудия: „Иди вземи от попа една крина, да измерим златото, но не му казвай за какво ти е“. Те били толкова бедни, че нямали даже и крина. Лудият брат отишъл при попа, ама нали си бил глупав, казал му:

– Дядо попе, дай крината, че ще мерим златото! А, не, обърках се – житото ще мерим.

Но попът бил хитър, усетил каква е работата и намазал крината с мед. Занесъл я лудият. Започнали да мерят златото. На последната крина обаче една жълтица залепнала за меда. Върнали крината на попа, а той отишъл в кметството и съобщил, че бедняцити намерили казан със злато. Бирникът отишъл и веднага им взел всичките жълтици. И те пак си останали бедни. Така бедният си остава беден, а глупавият от глупостта си пати.